

Олександр **ЛУК'ЯНЕНКО** – український поет, драматург, науковець. Народився 19 квітня 1987 року в місті Комсомольську (нині – Горішні Плавні) на Полтавщині. Закінчив історичний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2009) та аспірантуру рідного вишу (2012). Кандидат історичних наук, старший викладач кафедри культурології та методики викладання культурологічних дисциплін ПНПУ імені В. Г. Короленка. Опублікував численні наукові статті про повсякдення освітян УРСР першої половини ХХ століття тощо, кілька підручників, посібників, монографій.

Автор поетичних збірок «Філософія українського серця» (2010), «Храм» (2011), «Філософія родошанування» (2015), «Книгозбірня пам'яті» (2017), драми-викриття «Алхімія життя» (2012) і драми-каямтя «Stabat Mater...» (2013), низки музичних збірників. Лауреат Усеукраїнської літературної премії імені Василя Юхимовича (2013), Полтавської обласної премії імені Панаса Мирного (2017).

2017 року презентував кантату для хору з оркестром або двома роялями «Мати й син», присвячену світлій пам'яті однокурника-поета – полеглого учасника російсько-української війни (АТО) Антона Грицяя. Окремі вірші молодого митця покладені на музику головою Полтавського осередку Національної всеукраїнської музичної спілки Володимиром Сліпачком та вихованкою Полтавського музичного училища імені М. В. Лисенка Мариною Закаблук. Твори на слова О. Лук'яненка звучать у репертуарі ансамблю «Тисяча років музики» Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Актор та співрежисер театру «Фабула» Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, учасник і переможець багатьох творчих конкурсів.

* * *

Невловимо, аби не сполохати

Крила сну на твоєму чолі,
Я краду поцілунок у спогади
З милих вуст у ранковій імлі.

Ти шепочеш: «Для споминів рано ще...»

А для сірих думок – поготів...»
Я ж збираю, як рідкісні прянощі,
Звабні барви твоїх почуттів.

В них духмяного, пряного, гострого
Сам Господь намішав, скільки міг:
Ледь приховане трémоло остраху,
Непотáені трелі утіх,
Кантилена незваної радості
І вібрато незайманих мрій,
Гріх спокуси з відлуннями святості
І думок темперований стрій.

Як розійдуться в прóсторинь два путі, –
Хоч на мить, хоч на день чи навік, –
Я піду книгозбірнею пам'яті.
Там твій доторк. Твій трунок. Твій лик.

* * *

Обійми твої журавлині

Крадуть мою ніч по хвилині, –
От-от і зажевріє день...
Та звідки ж світанкові знати,
Що в темному лоні кімнати
Не прагнуть його одкровень?

Там після буденного бігу
Скресають серця, – тане крига
Із душ, що втомились у грі.
І в бронзову амфору ночі
Розмова тече mezzavoce,
Допоки зорять ліхтарі.

Тремтливі гарячі долоні
Ледь чутно приласкують скроні,
В глісандо спускаючись вниз
Нестримно і так філігранно,
Що шепоту ніжне піано
Звучить, як жаги вокаліз...

Уже й засвітає потроху,
І дощ поливає дорогу,
І сіре щодення сичить...
Горнися ж до мене і, може,
У ранку, як ніч допоможе,
Вкрадемо іще одну мить...

* * *

Тримай мої сполохані долоні,

Бо серце вже несеться попід схил,
Литаврами відлунюючи в скроні,
Віднявши мову й кинувши без сил.

Скінчи за мене розпочату фразу,
Бо знаєш наперед, чому замовк,
Роз'ятрений мелодіями джазу
Й синкопами твоїх п'яних думок.

Мовчи за мене. Говори за мене.
Сьогодні ми бринімо в унісон.
Бо двох життів звучання незбагненне
Під рясу ночі захвало сон.

* * *

Без тебе неспокійно засинати...

Мені відчутна стала самота,
Бо навіть сну отишена соната
Розбурхані думки не огорта.

Без тебе став жалкішим холод зранку,
А ліжко – як пустеля без межі,
Якою шурхотить безперестанку
Позёмок решток споминів душі.

Без тебе небеса приземкуваті...
А серцю знову мріється про злет
Від дотиків у затишній кімнаті,
Коли воно зрина у флажолет.

Без тебе тріснув світ наполовину,
І розгубилась сила молитов,
І скнію, як нескінчена картина...
Візьми палітру – допиши любов.

* * *

Ніч стогне у пурзі, як удова,
Що принесла усі печалі Богу...
А ти чомусь скупуюш на слова,
Хоч голос видає твою тривогу.

У сизім молоці січневих хмар
Безповоротно потонули зорі...
Не гай думок в полоні у примар, –
Мовчання крає душу у мінорі.

Розхристані вітрами явори,
Померзлі, голіруч тримають небо...
Коли щось є сказати, – говори,
Чекати, що «і так мине», не треба.

Ми ж не хотіли мати таємниць.
Кажі усе. Хто я, аби картати
Ці сповіді під свистом сніговиць?
У напівправді щастя не пізнати.

* * *

Твоя душа, задивлена угору,
Для мене нез'ясовна таїна,
Що, як краса готичного собору,
Понад безликим містом вирина.

На вулицях, журні та невблаганні,
Течуть життя святих і потіпах...
А в ній велично грає на органі

Прелюдії і фуги сивий Бах.
За вікнами вітри сичать вужами,
Вивершують замети на путі...
А в ній цвітуть крихкими вітражами
Розпрочудесні мрії молоді.
У неї в самоті на верховині
Гаргульї переховують страхи.
Та сміху дзвін, як крила голубині,
Рятує від сум'яття і пихи.

Твоя душа, задивлена угору,
Стежки мої до себе верне знов.
І я іду у тінь твого собору,
Мов на святе причастя, на любов.

* * *

Такий лапятий кружеляє сніг!..
Вершкова далина – і більш нічого!..
У білих ризах з маківки до ніг,
Каштани, мов святі побіля Бога.

Через замети в'ються навкоси
Чийсь сліди тонкими ланцюжками...
Ходімо разом посеред краси
Блукати новочасними стежками.

Дозволь мені з рукою у руці,
Душі з душею, долі побіч долі
Сховатись у січневім молоці
Від осуду, від заздрощів, юдолі...

Дивись, який лапятий сипле сніг!..
В нім ти і я. І зблизька вже нікого,
Мов сам Господь засіяв навідліг
Нам у життя незайману дорогу.

* * *

З-під неба сніг, як цвіт вишневий, сіється

На хитромудре плетиво доріг.
Та серцю у розлуці не весніється –
Марніє, наче кинутий обліг.

Воно дріма без тебе під туманами,
Нехрещене лелеками згори,
Потруєне пригадками оманними,
У тузі потускніле до пори.

Збуди його весною свого голосу,
Засій його зерном доладних слів,
Дай прорости замріяному колосу
Під шепотом рясних чуттєвих злив.

Нехай цей сніг, як цвіт вишневий, сіється
На борозни остуджених доріг,
Та серце жде, що в нім розмай заспіється,
Коли ти знову ступиш на поріг.

* * *

Як ми любили!.. Як же ми кохали!..

З граніту днів і мармуру смеркань
Різцями поцілунків висікали
Жагливі барельєфи милувань.

Як ми чекали стрічі таємничі!?

Аж поки ночі лик не попелів,
У душі, наче в тиглі ремісничі,
Лили ми бронзу полум'яних слів.

Як ми мовчали в сутінках!? – до дзвону,
До відгомону в нетрищах сердець,
Змурованих із римського бетону,
Щоб вічність не звела їх нанівець!

Як ми кохали!.. Як же ми любили!..

Поки зима дрімала у снігах,
Ми порцеляну пристрасті ліпили...
... А став колос на глиняних ногах...

* * *

Три оксамитових троянди.

Зимовий вечір. Ти і я.
Двох доль розкриті фоліанти.
Розмов неквапна течія.
На білій стелі довгі тіні.
Свіча на восковій нозі.
Скупе екрану мерехтіння.
У втомі палі жалюзі.

Персти, зав'язлі у волоссі.

Погрузлі в поглядах думки.

Тіла, розхристані і босі...

Діла, потайні на віки...

А далі – менуєт світанку.

І три троянди. Я і ти...

Любов, не спита до останку...

І спогад, повний теплоти...

* * *

Ув океані сірих перехожих,

Малопомітних, загнаних і схожих,
Ти – човник мій під парусом надій.

Нехай життя розбурхані мусони

Несуть на дно кар'єри галеони,

Ми ж пливемо над бурями подій.

На розі мису скепсису й вагання,

На міліні суспільного вигнання

Ти – мій маяк, що сяє з даліни.

Як по зірках гребти не буде змоги,

Заступлять шлях ошкірені пороги,

Під ситом мряк веди із чужини...

Нас спокушає горизонту смуга

На глибину без рятівного круга

Плисти удвох за видиму межу...

Коли ж кохання вичахнуть зюйд-ости,

На мій причал приходить нежданим гостем,

Я човник наш від шторму збережу.

